

de mededeelingen van fabrikanten omtrent de samenstelling van door hen onder bepaalde namen in den handel gebrachte geneesmiddelen. REISS, de eerste bereider van „lenicet” (poedervormig acetas aluminicus) had de firma dr. A. FRIEDLÄNDER aangeklaagd, omdat deze haar middel „eston” had aangeprezen als het resultaat der eerste geslaagde poging om *zuiver* acetas aluminicus in vasten vorm te bereiden. Tijden het proces bleek dit „zuivere” product 10 pCt. sulfas aluminicus te bevatten (*Allg. med. Centralz.*). PINKHOF.

INGEZONDEN.

OPWEKKEN DER LEVENSGEESTEN BIJ DRENKELINGEN

Geachte Redactie!

Er is eenig verschil tusschen de kaakkramp van een drenkeling en die van den bedwelmd. Die van den laatste treedt op, wanneer hij nog dieper moet bedwelmd worden, die van den eerste, wanneer hij uit zijn te diepe koolzuurnarcose begint te ontwaken. Terwijl het volkomen juist is, dat de tong van den genarcotiseerde, wanneer zij eenmaal verlamd en afgezaakt is, niet meer in gevaar van afbijten verkeert — aangenomen, dat de narcotiseur zijn vak verstaat, — is dit ten eenemale onjuist, waar het toegepast wordt op een drenkeling, wiens levensgeesten men bezig is op te wekken.

Is het nu nog noodig er op te wijzen, dat de sluiswachterswoning, of de herberg „De laatste Stuiver”, of dergelijke gelegenheden, waarheen de drenkeling in het beste geval vervoerd wordt, onder hun inventaris zelden tellen een tongtang of „klem van HEISTER” — dien ik voorstel mondschroef te doopen — en dat zelfs de dokter op tournée deze gewoonlijk niet met zich voert, om het bewijs geleverd te achten, dat dr. STUMPF c. s. den tongtang van SEEUWEN hebben beschouwd uitsluitend als hulpinstrument bij de narcose.

Voortgaande met mijn textcritiek ben ik ook in staat aan te wijzen, dat de tang toegepast werd als een gewone tongtang, dat n. l. getracht werd ermee de tong uit de diepte van den mond op te visschen, en aan het puntje vast te houden. Zoo althans wordt verklaard het oordeel „zij zijn te lomp enz. om ze goed in den mond te hanteeren”, — dat minstens vreemdsoortig mag heeten, waar het een instrument betreft, dat buiten de mondholte behoort te worden aangelegd; zoo ook wordt verklaard, dat het werktuig, waarmee *ik* trekkingen volgens LABORDE heb verricht, volgens dr. STUMPF en de zijnen niet eens zeker den tong vasthoudt.

Het derde gedeelte van het oordeel blijft mij, met den tang en de modellen in handen, een raadsel, maar zelfs indien het akelig toeval, dat de tanden pasten in eene groeve, regel was, dan nog zou het niet uitgesloten zijn van een verwonding der tong (die bij de gewone wijze van handelen *steeds* in gevaar verkeert), hoogstens één der vele overwegingen kunnen vormen, waaruit het oordeel behoort te worden opgebouwd over de éénige vraag, waarom het gaat: „Is de tongtang van den heer SEEUWEN verkieslijk boven den ongescholden helper met den doek”.

Liever, dan te twifelen aan het intellect van de gezamenlijke assistenten van het Binnengasthuis benevens dat van dr. STUMPF, neem ik aan, dat de heer MIJNLIEFF naliet, hen omtrent doel en toepassing van het instrument in te lichten. Dat daardoor hun oordeel waardeloos werd, is niet hun schuld. Minder begrijpelijk is het mij, dat de heer MIJNLIEFF, na ontvangst van het samengevat oordeel noch bij lezing van mijn stukje, noch bij het schrijven van de „waarschuwing” onraad bespeurde, want hem waren èn doel èn toepassing door een onderhoud met den heer SEEUWEN bekend.

§ Het moge den heer consulent-bestuurder der Maatschappij tot Redding van Drenkelingen onaangenaam zijn, in dezen te hebben gefaald — zelfs in triplo —, misschien is het hem een vergoeding, zijn waarschuwing tegenover den heer SEEUWEN te kunnen intrekken.

Deze heeft tenminste den troost, dat op zijn instrument nog eens extra de aandacht is gevestigd, en op hem als geestelijk vader daarvan. Wellicht acht de heer MIJNLIEFF het zelfs voor het prestige der Maatschappij tot Redding van Drenkelingen gewenscht, tot een hernieuwd, en ditmaal beter opgezet, onderzoek over te gaan. Zoo niet, dan zijn er in ons waterrijk landje allicht collegae, die zich voor het onderwerp interesseeren, en ondanks de „waarschuwing” het instrument een plaatsje toedenken, niet in hun instrumentenkast, maar in fietstaschje of doktersrijtuig, of nog beter, weten te bewerken, dat het toegevoegd wordt aan de van gemeentewege geplaatste dreggen. Zoo zou de heer SEEUWEN zelfs nog een resultaat kunnen beleven van zijn bijna driejarig zoeken, ook al bleef de Maatschappij tot Redding van Drenkelingen liever volharden in den toestand, waarin zich somtijds volgens het spreekwoord ook de goede HOMERUS bevond. Niet deze eigenschap echter maakte hem consulent-bestuurder van aller volken Parnassus.

Een volgende maal verwacht ik van collega MIJNLIEFF betere verzen.

Der redactie mijn dank voor de plaatsing.

Amersfoort, 25 Juli 1911.

SILLEVIS.

BRIEFWISSELING.

VLAAMSCH E ARTSEN-CURSUS TE AMSTERDAM.

Bij genoegzame deelneming zal van wege de Amsterdamsche Vereeniging tot het geven van Artsencursussen van 25 September tot 7 October een cursus worden gegeven uitsluitend voor Vlaamsche geneeskundigen.

Nadat van Vlaamschen kant het verzoek hiertoe was ingekomen, heeft de Amsterdamsche Vereeniging de zaak ter hand genomen en onmiddellijk niet minder dan 24 collega's bereid gevonden den cursus te geven.

De kosten bedragen 10 franken voor den geheelen cursus. Aanmelding voor deelneming en toezending van genoemd bedrag aan den secretaris, dr. H. J. M. SCHOOT, Overtoom 109, Amsterdam, moet vóór 20 Sept. geschieden. Daar wende men zich ook voor alle inlichtingen.

Redactie.
